

ἀπεδόθη αὐθις· μὴ λητμονώμεν δὲ οὐδέποτε ὅτι εἰμὶ βασιλεῖς καὶ γυνὴ τοῦ Κλόθεως.

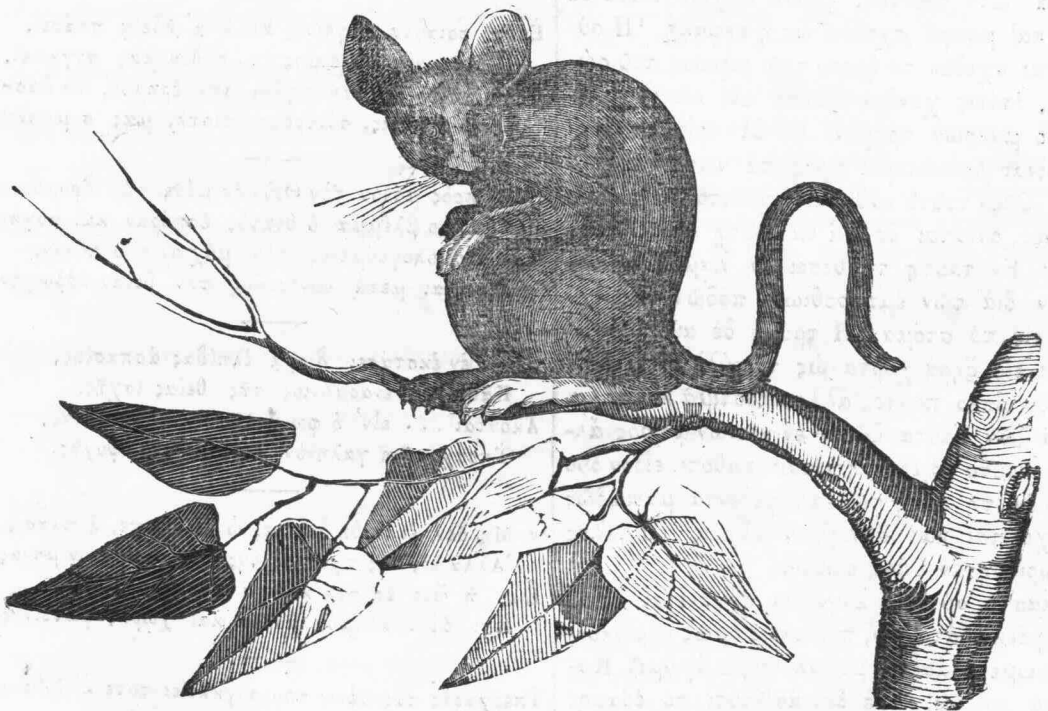
Ἡ Βατίλδη πᾶσαν ἀποσύρεται μετὰ ταχύτητος, μὴ θέλουσα ν' ἀκούσῃ οὐδὲν ἄλλο παρὰ τοῦ Ἀρκαμβώδ'· ἀλλ' αὐτὸς ἔκραζε, ποῦ τρέχετε, κυρία; εὐαρεστήθητε νὰ σταματήσητε μίαν μόνην στιγμὴν . . . δὲν μὲ ἀκούει πλέον . . . μὲ φεύγει· Βατίλδην, θέλετε εὐχαριστηθῇ. Πάντοτε θέλω σᾶς θεωρεῖ ὡς Βασίλισσαν ὡς ἡγεμονίδα μου, ὡς ἀντικείμενον ἄξιον νὰ θαυμάζεται καὶ νὰ προσκυνῆται ὑφ' ἀπάσης τῆς γῆς· θέλω σᾶ· λησμονήσῃ, καὶ θέλω νυμφευθῇ τὴν Ἑμμαν, ναι, θέλω τὴν νυμφευθῇ· ἃ· ἐξελειφθῇ διαλογισμός, τὸν ὅποιον τὰ πάντα μὲ ἀναγκάζουν ν' ἀπορρίψω· ἡ εὐτυχία μου ἔστω ἡ εὐδαιμονία τῆς Νευστρίας, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Ἀρκαμβώδ' γενέσθω ἄξιον νὰ διακωνισθῇ μετὰ τῆς ἐναρέτου Βατίλδης.

Τῶντι ἀμφότεροι οὗτοι ἐθαυμάζοντο ὑπὸ τῶν συγχρόνων των, καὶ τῶν ἐπερχομένων γενεῶν·

ὁ Ἀρκαμβώδ' συζευχθεὶς τὴν Ἑμμαν ἀφωσιώθη ὅλος εἰς τὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ἡδυνήθη νὰ συνενώσῃ τὴν προσωπικὴν ἀξιοπρέπειαν μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς κοινοτικῆς του ἀξίας· ἡ δὲ Βατίλδη κατέστη μία τῶν περιβλεπτοτέρων βασιλίδων διὰ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰ πολιτικὰ πλεονεκτήματά της· ἀφοῦ ἐκυβέρνησεν ἱκανὸν χρόνον ὡς ἀντιβασίλισσα τῆς Γαλλίας, κατὰ τὰ χρονικά τοῦ κράτους ἐκείνου, ἀφῆκεν αἰωνίαν δόξαν ἐπισφραγίσασα αὐτὴν μὲ τοῦτο· ἐγκαταλείψασα τὴν αὐλὴν ἐγκολπώθη μονήρῃ βίον, ἐν ᾧ καὶ ἀπέθανεν ἐνώσασα εἰς τὴν αἰμίμηστον δόξαν της καὶ τὴν φήμην τῆς ἀγιότητος.

Ἰπὸ τῆς

ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗ.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

ΙΚΤΙΣ Η ΜΥΔΑΛΕΑ.

Ἐπὶ πολὺ τὸ μικρὸν τοῦτο ζῶον συνεχέστο μετὰ τοῦ Κάστωρος. Περιλαμβάνετο δὲ ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀμερικανικῇ οἰκογενείᾳ τῇ ἀντιστοιχοῦσῃ πρὸς τὸ Καβίνειον γένος τοῦ Λινναίου.

Λίαν παράδοξον εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ὅτι ἡγενοεῖτο μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἡ ἐξωτερικὴ μορφή καὶ ὁ ἀνατομικὸς ὁργανισμὸς ζωῶν ὅπερ ἀπαρτίζει τὸν μᾶλλον περιζήτητον στο-

λισμὸν τῶν ἀπολιτεῦτων ἐθνῶν, ἐνῷ ἀπ' αἰώνων μετεφέροντο σωρηδὸν εἰς Εὐρώπην αἱ λαμπραὶ καὶ μαλακαὶ μηλωταὶ τοῦ ζώου τούτου, οὗ τινος θύδολως ἐγνώριζον οὔτε τὸν χαρακτῆρα, οὔτε τὰς ἑξεις, οὔτε αὐτὴν τὴν καταγωγὴν.

Ἡ σιωπὴ ἦν ἐτήρουν οἱ Περουβιανοὶ ἔμποροι, ἡ ἡ ἀγνοία αὐτῶν ὡς πρὸς τὰς ἑξεις ἰκτίδος τῆς μυδαλέας, ἔδωσαν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους μυθολογικάς παραστάσεις καὶ ἡμεῖς δὲν στερούμεθα ψευδῶν πληροφοριῶν ὡς πρὸς τὰ ζῶα ταῦτα.

Ὁ Ἀββᾶς Μολίνας ἐν τῷ δοκιμίῳ αὐτοῦ

περὶ φυσικῆς ἱστορίας τοῦ Χιλὶ ἀποφαίνεται κατὰ πρῶτον τὴν μυδαλεάν ἰκτίδα ὡς ἀναγομένην εἰς τὸ γένος τῶν Μυῶν τοῦ Λιναίου. Ἐν δὲ τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τῆς πραγματείας του, κατατάσσει αὐτὴν εἰς τὸ γένος τοῦ κάστρος. Μόνον λοιπὸν εἰς τοὺς Βενέτιον καὶ Βέκχιον ἢ ἐπιστήμη ὀφείλει ἀκριβῆ περιγραφὴν τοῦ γένους καὶ τῶν ἔξεων τοῦ περιέργου τούτου ζώου

Τὸ μῆκος τοῦ σώματός του εἶναι ἐννέα περίπου δακτύλων τὸ δὲ τῆς οὐρᾶς περίπου πέντε. Τὰ μέλη του εἶναι ἀναλόγως βραχέα τὸ δὲ ὀπίσθιον μέρος ἦττον τοῦ ἐμπροσθίου μακρόν. Ἡ μὴλωτὴ εἶναι πυκνὴ, μακρόθριξ, μαλακὴ καὶ ἐνίοτε μάλιστα οὐλόθριξ. Τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς του ὁμοιάζει εἰς τὸ τῆς ἀλώπεκος. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἰσὶν ἐξέχοντες, πλατεῖς καὶ μαυροὶ. Τὰ ὦτα πλατεῖα, γυμνά τριχῶν κατὰ τὰ ἄκρα καὶ μακρὰ σχεδὸν ὡς ἡ κεφαλὴ. Ἡ οὐρὰ εἶναι σχεδὸν τὸ ἥμισυ τοῦ μήκους τοῦ σώματος, ἰσάκεις χονδρὴ ἅπασα καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ μακρῶν τριχῶν. Αἱ δὲ τρίχες συνήθως εἶναι λασιώτεραι πρὸς τὰ νῶτα.

Τὸ ζῶον τοῦτο κάθεται περιεσταλμένως ὡς οἱ κύνες, δύναται δὲ καὶ νὰ κρατῇ ὀπίσω τοὺς πόδας. Ἐν ταύτῃ τῇ θέσει ὃν λαμβάνει τὴν τροφὴν διὰ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν καὶ τὴν φέρει εἰς τὸ στόμα, Ἡ τροφή δὲ αὐτοῦ συνίσταται εἰς ξηρὰ χόρτα ὡς τριφύλλιον, μελισσόβοτον ὅπερ παντὸς ἄλλου προτιμᾷ καὶ ἄλλα. Ἄν τὰ ζῶα ταῦτα ζῶσιν ἐν κοινωνίᾳ πρὸς ἄλληλα, τοῦτο ἀμφισβητεῖται· καθότι εἶδον δύο αὐτῶν ἐν τῇ αὐτῇ φωλεᾷ εὐρεθέντα μανιωδῶς νὰ μάχωνται κατ' ἀλλήλων μέχρις οὗ τέλος ἀπεχωρίσθησαν ὅπως σωθῶσι.

Ἐκάστη αὐτῶν οἰκογένεια σύγκειται ἐξ ὀκτώ ἢ δέκα ἀτόμων, πολλάκις ὅμως εὐρίσκονται ἡνωμένα καὶ ἐν μεγαλειτέρῳ ἀριθμῷ. Καθελθὲν κυρίως, ποτὲ δὲν ἀφίνουσι τὸ ἔδαφος ὅπου ἐγεννήθησαν, ἐκτὸς ὅταν ἀναπόφευκτόν τι συμβεβηκὸς ἢ ὑπέρμετρος τοῦ πληθυσμοῦ τῶν αὐξήσας τὰ ἀναγκάζει εἰς ἀποικίσεις. Σπανίως ἀπομακρύνονται εἰς ἀπόστασιν μεζῶνα τῶν εἰκοσι βημάτων ἀπὸ τῆς φωλεᾶς τῶν καὶ τοῦτο μόνον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ὅταν ἄκρα ἡσυχία ἐπικρατῇ εἰς τὰ περίξ. Ἡ ἐπιμελὴς δὲ αὐτῇ προφύλαξις καὶ ἀποφυγὴ παντὸς κινδύνου δὲν ἀφαιροῦσιν ἀπὸ αὐτὰ καὶ τινα γενναιοῦτητα. Οἱ Ἰνδοὶ μάλιστα διαβεβαιοῦσιν ὅτι ὑπερασπίζονται μετὰ πολλῆς ὁρμῆς κατὰ διαφόρων σαρκοβόρων ζῶων πρὸς ἃ φύσει διακινεῖται ἐχθρικῶς. Ποικίλαι εἰσὶν αἱ χρυσαῖαι τῶν ὀφθαλμῶν ἐκφράζουσι φόβον, εἰς ἄλλας δὲ πε-

ριστάσεις ὁμοιάζουσι συγκεχυμένον ψευδισμόν. Γεννῶσι δὲ τρεῖς τοῦ ἔτους ἀνὰ πέντε ἢ ἑξ. Τόσον δὲ εἰσὶν ἡμέρα καὶ χειροήθη ὥστε τὰ λαμβάνεις εἰς χεῖρας χωρὶς νὰ ἀντισταθῶσιν ἢ νὰ προσπαθῇσιν νὰ φύγῃσι. Θωπεύόμενα πολὺ εὐχαριστοῦνται.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΜΥΧΙΟΝ ΑΛΓΟΣ.

Ἰπάρχουν πόνοι τῆς ψυχῆς, μυστηριώδεις πόνοι,
Οὓς ἐν τῇ ἐνδοτέρᾳ τῆς διατηρεῖ, πτυχῇ,
Αὐτοὺς τοῦ φαύλου ὀφθαλμοῦ οὐδόλως βεβηλόνει,
Καὶ μόνος πλὴν τοῦ ἄλγους μας ὁ κύπος ἀπη-
χεῖ.

Ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀλγεινῇ, ἀλλὰ κ' ἡδεῖα στάσει,
Ἡ κοινωνία βάσανος . . . οὐδὲν μᾶς συγκινεῖ,
Κ' ἐπιζητοῦμεν τὴν σιγὴν, τὴν ἔρημον, τὰ δάση,
Ὅπου ἡ φύσις, σύντροφος πιστὴ, μᾶς συμπονεῖ.

Ἐκεῖ πρὸς μόνον τὸν Θεὸν ἐν μέσῳ τῶν δρυμόνων
Ἰψοὶ τὸ βλέμμα ὁ θνητὸς ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
Καὶ ἐξομολογούμενος τὸν μύχιόν του πόνον,
Αἰτεῖται μετὰ συντριβῆς τὴν θείαν ἀρρώγην.

Κ' ὡς ἐν ἐκστάσει διορᾷ ἐλπίδας ἀσπασίας,
Καὶ ἤχος ἐναρμόνιος τῆς θείας ἰατρῆς.
Ἀκούται . . . εἰν ἡ φωνὴ τῆς παντοδυναμίας,
Ἰπσοχομένη γαλήνῳ λιμένα τῆς ψυχῆς.

« Μὴ δὲν ἐκτίσθῃ διὰ σέ, ὦ ἄνθρωπε, ἡ πλάσις;
Ἀλλὰ εἰς τὰς προσκαιροὺς σου περίμενον μονάς,
Ἔως ἡ ὥρα ἐπιστῇ καὶ τὰ δεσμά σου θλάσῃ,
Καὶ ὄψῃ κόσμον αὐλὸν καὶ χώρας φωτεινάς.

Ἰπερχαρὴς τὰς ὄψεις του συγκλεῖται τότε κ' ἔνθους,
Ἀλλ' ἔτι ἐνωτίζεται, θεᾶται, κ' ἐννοεῖ.
Ἡ γὰρ τὸ χωνευτήριον, ἡ γὰρ κοιλὰς τοῦ πένθους,
Ἀγνίσθητι καὶ πρόσσελθε, ἐγὼ εἰμαι ζωή. »

ὦ! πόσος δὲν ἀρύεται ὁ ἄνθρωπος ἰσχύος.
Εἰς ταύτην τὴν παρήγορον τοῦ οὐρανοῦ φωνήν,
Ἀνώδυνος τῷ φαίνεται εἰς τὸ ἑξῆς ὁ βίος,
Τὴν θλίψιν ἔχει ὡς χαρὰν, τὸ ἄλγος ἡδονήν.

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ.

Ἐγγραφή ἐν Σύρῳ κατὰ Φεβρουάριον
1854.